

LIFSTIDSFÅNGEN
Berättelse
af
JONAS LIE.

(8) Forts. fr. föreg. nr.

Skulle han också låta Silla stryka med i samma sveig?
Svaret slog klart upp, så att lagorna både lyste och slickade:
Inte så länge det var en trasa kvar, af hvad som hette Nikolai!
Och hvad beträffade hans mor, att han kanske gjort det, som var till olycka för henne — Skulle han kanske icke hafva slagit ifrån sig, utan bara låtit hunda och trampa ned sig så, som han nu igen höll på att blifva det? Hans mor, stor och grof som hon var, krumme med den handelen bara att slita ihjäl dem, både honom och Silla — De skulle icke ens ha lof och rätt att beklaga sig!
Han hade pryglat Wejergang och ägnade nu bara, att han icke slagit mera. Var han kommen till världen, ville han vara människa, om de så skulle så hufvudet af honom för det efteråt.

Och af pengarna i blockdosen så lte handelen der uppe i staden icke göras med en enda skilling mera! Komme modern i nød någon gång för lifsupphälet, så kunde hon väl finna en plats i hans stugan; men att hon skulle sätta en stopp för, att han fick någon stuga — nej tack!
Han var vor en annan karl, sedan han äntligen fått klart för sig detta: jo, han hette Nikolai och var verkställ hos madam Ellingsen!

12

Det led framåt vintern.
Det var i begynnelsen af Februari i marknaden Gatorna vrimlade af människor, och snön hade i tåvåder blifvit som pudersöcker under samfärdseln.

En brokig rad af stånd sträckte sig från torg till torg. Trumpeterna smattrade, pajazzerna skreko, tombo-lan gjorde sin rund, utropande gastade, musiken fylde stövis luften med skrällande fanfärer — och under allt detta, rundt omkring i staden festande, dans och munterhet till långt in på natten.

Doft stoj och musik trängde upp till fabriksbyn — Staden låg om aftnarne inunder i ökad belysning.
Det låg liksom ett rus i luften — och mängden, otålig trängande sig, som hade sträng uppsigt öfver sig, gick deruppe, medan tillräckligt många af det lösa slaget strömmade nedåt.

Rykter hade allt mer att förmåla år från år om stora marknadsbaler, om hornmusik, kulörta lyktor i trädgården och kaxar, som trakterade i det frestade och lockade —

Redan andra marknadsdagen kom Kristofa, brinnande af lifver, med afgiften både af sin och Gunaas och Sillas räkning — pengar till biljetter och kakelser med för dem alla tre!

Hon bet sig högst hemlighetsfullt och pratade hela tiden om en vis person, som hon — för aldrig det! — icke torde nämna.

Silla hade ännu aldrig varit med på något sådant, hade på sin höjd stått utanför bland de långtansfulla som måste låta sig nöjas med att se på de kulörta lyktorerna och lyssna till musiken. Nu var der dock ingen ock-så en möjlighet för henne —

Ack — om hon torde! —
Hon gick hela förmiddagen orolig med två röda, runda fläckar på kinderna.

Vid middagstiden kom hennes mor rött och andtad upp ifrån stan.
Hon hade måst löfva Antonens att stå i bakelsboden på torget i marknadsveckan och hjälpa till med försäljningen! Det var medosamma pengar att förtjåna midt i allt detta skrik och skrål; men hon gjorde sin pligt; — pligade icke tröttna, när en skilling var att förvärfa! Slutet och inpackadt blef det först klockan tolf på natten, så att hon måste vara derne dessa par nätter —

Det begynte att susa och ringa för öronen på Silla; — det var som om dörren gått upp af sig sjlf för henne! Nu kunde hon, om hon ville —

Hon blef nästan räd —
Just som hon efter middagen gick med en korg tvätt öfver gatan, strök unge Wejergang plösligt tätt förbi henne.

Hon hade så när skrikitt till. Han var således kommen tillbaka!

Hon torde icke se upp och kände, att hon varit räd, men fick i farten det intrycket, att han snålog och stirrade skarpt på henne och så nickade.

Hon kände den fina cigardoffen, och hade haft en förmörmelse af att det liksom knarrade i hans kläder, när han röde sig — något, som förband sig med hennes af Kristofa väckta äfventyrliga föreställningar om förmåna herrar —
Det var han, det var hon nu vis på, som gifvit henne biljetterna!
Hjärtat slog och hög i henne som en fogel under ingifvelser och föresatser till och ifrån —
Hjärtat slog och hög i henne som en fogel under ingifvelser och föresatser till och ifrån —

Hemma gick hon i tankar, så att madam Holman till slut måste fråga, om hon rent af förlorat sina ströms bruk.
Hon stal sig till att stå och titta öfver kommoden in i spegeln —
Hennes ögon, voro de så gruflikt svarta? — Frånvar voro der nog det fans råd mot fränkar — men så många, som det såg ut att vara, var der nu icke — Det var så fullt af prickar i det gamla glaset och hål —
— Ludvig Wejergang!

Madam Holman såg till sin förundran Silla stå och gnida och andra och putsa på spegeln. Det måste hafva kommit en ny lifver öfver dottern!
Tredje marknadsaftonen vandrade Nikolai vid lyktstegen uppåt till fabriksbyn. Han hade hållit sin egen marknadsfest, köpt ett syskrin, hvar med han ville öfverraska Silla, — ett med spegeln inuti locket — och i eftermiddag hade han satt beslag på det och ett fin läs för det.

Få något sätt måtte det väl kunna lockas att träffa henne och så visa henne det; — så lätt det gick, alldeles som om det varit smord med olja och så hårdt det knäpte i låset! —

Och saken och nålhuset hade han lagt inuti. Hon skulle sjelf få nyckeln i förvar, och han gömma det.

Han hade slagit en näsduk om de och lagt två kakelser ofvanpå, så att den skulle vara mera än klok, som kunde falla på den tanken, att de der något annat än ett redskapsknytte, han bar!

Han strök tätt under sin mors fötter, der det lyste, och tittade efter om Silla händelsevis skulle vara der inne vid disken — och vandrade derj. i liggigt omkring ned och upp igen om gatorna.

Här var så underligt öde och folktomt i qväll —
Och — hur mycket han än kikade in genom porten och planket — han var icke människa att se ljus inne hos madam Holman!

Efter att hafva uttömt alla sina knep, stälde han sig derefter på vägen en hel lång stund, der vägarne krossade hvarandra och fortsattes vid lagårderna.

Men i qväll var lyckan nu en gång icke med — han gick der med sitt syskrin!

Mörkt var det öfverallt på gatan, undantagandes ett stycke ifrån lykt-pålen.

Der gick någon — det var hon! Han skyndade sig.

Nej, det var den der Jakobine, som Silla gick så mycket med i sommar!
Det kunde i hvarje fall icke skada att fråga henne.

— Är madam Holman kanske inte hemma i qväll? frågade han helsande.

— Nej, hon sitter nere i marknaden och säljer ut.

Nikolai blef innerligt glad öfver den slutsats, han härigenom kom till: han måste alltså kunna gå in och träffa Silla!

— Och så, när katten är ute, dansa rättan på bordet! fortfor Jakobine. — Att du också ser der för Sillas skull, var nu en allmänt känd sak, och sin förargelse öfver att hennes tre väninnor fått biljetter och icke hon, förbytte hon nu till spetsmunterhet: — Silla har nog också tagit sig en promenad till fabriksbyn, sade hon skattande.

— Silla?
— Hvarför inte? Madam Holman sitter ju i kölden och trampar och stampar med fötterna der nere i boden, hvarför skulle inte dottern göra det samma på marknadsbuden? — Jakobine skulle, tyvne, vara gwick.

— ... I synnerhet, när hon kan se både här den, som vill dansa med henne och spendera! fyrade hon ytterligare af. Nikolai stod der som förstummad.

— Hvem har satt i dig den lögnen, janta?
— Ljuger jag, så ljuger Kristofa.

— Och att Silla gick nedåt i sällskap med henne och Gunda för ett par timmar sedan, det såg jag med mina egna ögon — Den, jag menar, har nog råd att spendera marknadsdags på tre och sex — Men kanske de skulle på bibelförklaring! tillade hon och blinkade med det ena ögat.

— Hvad pratar du om! Besinna väl hvad du säger! utbrast han häf-tigt.

— An-äh, skrattrade hon till, du är, minsann, inte så främmande för honom — han hör ju nästan till släkten — För stort skall det vara! — det fick vi då höra nog om af mor din i som-mar, då hon fick honom till att betala den fina svarta klädningen, och de inte ville barga henne längre för eyesaker till handeln.

Nikolai hade hört nog. Hans mor hade sugit ut honom ända till blodet och sedan — likväl svikit honom.

Han såg henne plösligt för sig i likgiltighetens kalla lju.

Hon hade aldrig varit någon mor för honom — aldrig hållit minsta af honom! — Det der om en mor hade bara varit något, han inbillat sig!

Han visste icke, om han sjelf tänkte namnet eller Jakobine hade sagt det, men det klang i öronen på honom, som efter en hammare på ett blankt städ, medan han rusade nedåt:

— Ludvig Wejergang!
Modern hade han röfvat från hans tidigaste barndom — skulle han nu också rycka Silla från honom?

Tanken föreföll honom till slut för orimlig, och han saktade farten.

Den der Jakobine var alltid så full af prat och lögn. Det der om Silla var struntprat och munväder — Att de tre jantorna tagit sig en promenad dit öfver för att se litet på marknaden, det var det då väl inte något ondt i! — och sedan inbillade den der älskliga Jakobine, som de inte ville ha med, att de skulle på marknadsb. alla tre!

— Hå, hi, hi! Det var Silla, som hittat på det! — Han skulle nog tala om för henne, att han förstätt det så fläcken, med det samma hon kom uti det!

Han skakade på hufvudet; han kände sig ett ögonblick ofantligt lugn och hängaf sig åter till de bittra tankarne om sin mor —

Men — om han ginge dit och såge litet efter, kunde det icke vara ur vägen; — de hade kanske fått det in-fallet att gå utanför och höra på musiken!

Fukorna ute på förlustestället dundrade gläden ut i luften långt vägr. Från menageriet nästintill smattrade en skriklig trumpet, och utanför stod folkmängden svart öfver hela gatan.

Det var icke godt att veta, hvarför detta skulle hafva den verkan; men oron kom igen öfver honom.

I den illuminerade ingångsporten lämnade lyktorerna med öjamt skei den raa, blåsliga aftonluften; de mattades och stocknade i hela och halva rader och flammade upp igen med växande ljusstyrka öfver snön och den inströmmade allmänheten.

Här kunde han blott gå steg för steg; men medan han långsamt slingrade sig fram, så han sig om och ledade. Den skepnad, han spanade efter, behöfde han blott se ytterli-nierna af.

Bland dem, som stodo der utan-före, var hon icke! — Det var nästan ledsamt nu, då han förberedt sig på att träffa henne!

Han begynte att fundera på att vända sig uppåt till marknadsstånden för att söka henne der, och hans blick gled nu blott likgiltigt deröfver.

Hon? — hon, den leende röda in-nanför i trädgården, med den runda hatten och boastumpen om halsen öfver spensan — det var ingen annan än Gunda!

Han höll andan, liksom väntade han nästa ögonblick att se flere någoständes i virrvarret der mellan lamporna!

— Har'n biljett? — Trädgården eller balen? frågades det vid ingången.

Nikolai hade helst tagit biljetter till allsammans, men de skillingar han hade på sig, räckte blott till trädgården.

Lampraden lyste långs med snö-vägarne fram till en fullt besatt restaurations, genom hvars fönster i andra våningen en qvinlig sopran skrek, då och då beledsaget af ursinniga handklappningar.

Längre bort i trädgården hvirflade under en belyst taksärm en fullprop-pad karusell rundt omkring med skrall.

Allan, Dominion &
Beaver Linierna.

FRIBILJETTER från alla delar af de Skandinaviska landen och Finland säljas billigast af

W. P. F. CUMMINGS,
General Steamship Agent,

Care of C. P. R. Office, WINNIPEG, MAN.

GODT LAND
hvarest Jordbruk lonar sig!

CANADA PACIFIC JÄRNVAGEN

har utmärkt land till salu i de bästa trakter af Canadas Nordvest. För att förenkla betalningssystemet har bolaget antagit följande: Summan af köpeskillingen och räntan delas i 10 delar enligt nedanstående tabell; den första inbetalningen göres vid köpet och den andra, ifall köparen genast bearbetar sitt land, två år efter köpet, den tredje tre år o. s. v. En person som ej odlar minst 16 acre det första året, är skyldig betala extra ränta det första året. Följande tabell visar de olika betalningarna af 160 acre pr år allt efter landets pris: —

första inbetalningen af			
160 acres a	\$3.00 pr acre	\$71.90	och nio årliga inbetalningar af
do	" 3.50	do 83.90	do do 70
do	" 4.00	do 95.85	do do 80
do	" 4.50	do 107.80	do do 90
do	" 5.00	do 119.75	do do 100
do	" 5.50	do 131.70	do do 110
do	" 6.00	do 143.65	do do 120

Om landet betalas till fullo på en gång gifves 10% rabatt af den summa, som öfverstiger första vanliga inbetalningen 6% ränta räknas förfall en betäninagar.

OBS! Om ni ej är i tillfälle att köpa land så skrif efter våra pam-fletter och böcker som visa eder huru man försäkrar sig om ett HOMESTEAD af 160 acres (129 tunnland).

F. T. GRIFFIN,
C. P. R. Land Commissioner.

Skandinaviska bref besvaras på samma språk.

VESTRA CANADA.

Regeringens skörderapport för provinsen Manitoba utfärdad den

12 December 1899 innehåller följande intressanta statistik för året:

	Area under sådd.	Medelskörd pr ac.	Summa bushels.
Hvete	1,629,995	17.13	27,922,230
Härfre	575,136	38.80	22,318,378
Korn	182,912	29.4	5,379,156
Hela sådesproduktionen			55,619,764
Potatis	19,151	168.5	3,226,395

KREATURSAFVELN.

Af slaktdjur exporterades under året

Boskapsuppfödare afsände under året

Totala värdet af mejeriprodukter för året

10,500 farmarbetare anställda från östern för att arbeta på skörderfält, och behovet af arbetskraft blef knappast ändå fylldt.

Beräknade omkostnader på farmhus under året

Land kan köpas i nästan alla delar af provinsen på lätta betalningsvillkor. Priserna vexla från \$2.00 och uppåt.

o FRIA HOMESTEAD o

Äro ännu tillgängliga i många delar af provinsen, såväl som i de närgränsande distrikten i Assinibola, Alberta och Saskatchewan.

Exkursionstariffer för nybyggare till Vestra Canada erhållas alla platser i Förenta Staterna tillsammans med alla upplysningar om huru att tillförsäkra sig en FRI FARM i det stora hvete-odlingsbältet om anhängan därom insändes till Superintendent of Immigration, Ottawa Canada.

Skrif till hvilken som helst af Regeringens Agenter i Förenta Staterna eller

F. PEDLEY,
Superintendent of Immigration.

Ottawa, Canada

Prenumerera pa

"Canada."

Döfhet kan icke botas

ett lokala medel, då de ej kunna nå den angripna delen af örat. Det finnes blott ett sådant ett kunnat medel, och det er med konstitutionella medel. Döfhet förorsakas af ett upphettadt tillstånd af blodet i det endastående öret. När detta öret blifver inflammerat märker vi ett skovrande ljud eller får en dålig hörsel, och när röret blifver helt och hållet stäpt, är döfhet följden; om upphetsningen icke kan aflägnas, och röret åter ett normalt tillstånd, vill hörseln vara borta för alltid. No utof tio fall framkallas af katar, som ej är annat än ett upphettadt tillstånd af blodet i öret.
Vi vill gifva \$100 för hvarje fall af döfhet (förorsakadt af katar), som ej kan kureras med Hall's Catarrh Cure. Skrif efter etc. katar, frut. F. J. Cheney & Co., Toledo, O.
\$100 betalas hos apotekare, etc.
Hall's Family Pills äro de bästa.